

Sygn. akt V CNP 14/09

POSTANOWIENIE

Dnia 21 maja 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Barbara Myszka

w sprawie ze skargi R.P.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia

Sądu Okręgowego w B. z dnia 22 lipca 2008 r., sygn. akt [...],

wydanego w sprawie z wniosku R.W.

przy uczestnictwie A.W., R.P. i M.G.

o dział spadku,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 21 maja 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

R.P. wniosła skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w B. z dnia 22 lipca 2008 r., wydanego na skutek apelacji wniesionych od postanowienia Sądu Rejonowego w B., którym Sąd ten dokonał działu spadku i zniesienia współwłasności.

Skarżąca oznaczyła orzeczenie, od którego skarga została wniesiona, ze wskazaniem, że zaskarża je w części zasądzającej od niej na rzecz R.W. kwotę 43 835 zł, przytoczyła podstawy skargi oraz ich uzasadnienie, podnosząc, że w sprawie zakończonej zaskarżonym orzeczeniem doszło do naruszenia przepisów art. 233 § 1 k.p.c. przez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału oraz art. 217 § 1 i 2 k.p.c. przez niedopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego, przedstawiła uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody, spowodowanej przez wydanie zaskarżonego orzeczenia, wskazała, że wzruszenie tego orzeczenia w drodze innych środków prawnych nie było i nie jest możliwe oraz sformułowała wniosek o stwierdzenie niezgodności orzeczenia z prawem. Uszło jednak uwagi skarżącej, że – zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. – skarga powinna zawierać jeszcze wskazanie przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne.

Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest sformalizowanym środkiem prawnym. Jak już niejednokrotnie wyjaśniał Sąd Najwyższy, w art. 424⁵ § 1 k.p.c. określone zostały wymagania, które ze względu na ich kreatywny charakter nazywane są wymaganiami konstrukcyjnymi (istotnymi). Braki w zakresie tych wymagań nie podlegają uzupełnieniu, a dotknięta nimi skarga podlega odrzuceniu *a limine* (art. 424⁸ § 1 k.p.c.). Wymagania określone w art. 424⁵ § 1 pkt 1 – 6 k.p.c. mają charakter samoistny i powinny być spełnione w sposób kumulatywny. Przytoczenie podstaw skargi oraz ich uzasadnienie (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) jest odrębnym wymaganiem od wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Pierwsze polega na ogólnym określeniu wytykanych naruszeń prawa materialnego lub przepisów postępowania oraz wskazaniu przepisów, które zostały naruszone. Spełnienie

drugiego z wymienionych wymagań polega natomiast na wskazaniu konkretnego przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne. Samo odwołanie się przez skarżącego do podstaw skargi lub ich uzasadnienia, nie stanowi spełnienia wymagania, o którym mowa w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c. (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 lipca 2005 r., IV CNP 1/05, nie publ. I z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140).

Ze względu na to, skarżąca nie spełniła wymagania określonego w art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c., Sąd Najwyższy na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.